

Автостопом по Україні. Розділ 6

– Але найкраще – в Карпати.

Було вже далеко за північ, кава в горнятках давно захолола, а Дмитро з Марком все сиділи над картою, вигадуючи найбільш несподівані маршрути поїздки.

– От дивись, – Дмитро тягнув пальцем по витягнутій ниточці дороги. – Можна через Стрий і далі на Славське, там в принципі незле, але це так, для туристів. А якщо хочеш реальні Карпати – ну, тоді на Чорногорі. Там така романтика – клас!

– Ну, гори... Мене більше цікавлять люди, – Марк вдивлявся в карту, ніби хотів побачити на ній обличчя людей.

– Так я ж про що! На Гуцульщину, кудись до Яремча або Ворохти... О, ще можна в Криворівню – культове село, всі українські класики там перебували, музеїв всяких купа, причому не таких казенних, а кльових, місцеві там самі їх організують. А такі дядьки – що хочеш тобі розкажуть! І про політику, і про місцеві громади, і про міжнародну ситуацію...

– Криворівня? Цікава назва!

– Я тобі кажу! Там знімали «Тіні забутих предків» – бачив?

– Параджанова? Не бачив, але чув багато.

– Ой, треба подзвонити Ксеньці, хай тобі фільм завтра притягне! – Дмитро вже схопився за телефон, але побачив, котра година, і вирішив таки почекати до ранку. – І про все розкаже заодно, вона в нас експерт.

– Я бачу, в тебе Ксеня – консультант на всі випадки життя, – Марк відірвався від карти, пройшовся по кімнаті. – Ви з дитинства знайомі?

– Та ні, років три. Підчепив її, ото як тебе, – Дмитро засміявся. – Серед ночі йшла сама з вокзалу, а я, добра душа, думаю: треба ж провести дівчину, ніч все-таки... Ото й водимося з того часу.

– Слухай, а в неї хтось є? – питання звучало не дуже чемно, але було настільки пізно, що можна було не думати про ввічливі форми.

– У Ксені? А хто її знає... Вона така трохи химерна дівчина – ніби завжди на видноті, а що там відбувається – спробуй розберися... Вічно коло неї крутяться якісь типи – і де вона їх тільки бере?

– Певно, часто поїздами їздить серед ночі, – саркастично посміхнувся Марк.

– Та ні, не воно. Типи як би крутяться, але вона сама по собі, як той кіт, який гуляє, як сам собі знає. Може прийти на серйозну тусовку під ручку з патлатим панком, а на завтра, як ні в чому не бувало, пити каву з якимось ботаніком. Ми вже їй якось казали: дивися, Ксюха, зберуться колись всі пацани, яким ти голову морочиш – ой буде тобі, буде...

Дмитро поніс на кухню горнятка і кавник, Марк і собі поплентався вмиватися і влягатися спати, але сон ще довго не йшов до нього. У свідомості зблискували розрізнені кадри із вражень цього дня: розпечені львівські вулиці, блискучі раритетні авта, статистичні таблиці, галаслива тітка, бородате обличчя режисера Параджанова, нічний вітер на Високому Замку і руді пасма Ксениного волосся... А потім – дороги, гори, дерев'яні хати, копиці сіна і флегматичні карпатські корови, бачені ним недавно на фотографіях у якомусь журналі.